

Arrest

nr. 232 889 van 20 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2020.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. NABLI loco advocaat P. ROELS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Marokkaanse nationaliteit en werd u geboren op 24 april 1978 in Beni Ensar in Nador. U bent van Berberse afkomst en niet-praktiserend moslim. Toen u nog heel jong was scheidden uw ouders van elkaar. Uw vader hertrouwde met een andere vrouw en verhuisde naar Nederland. In 1990 liet uw vader u en uw broers daar ook naartoe komen, terwijl uw moeder in Marokko bleef. Met zijn nieuwe echtgenote kreeg uw vader nog vier andere kinderen.

U maakte uw lagere school af in Nederland maar stopte daarna met studeren. Er waren altijd ruzies tussen uw vader en zijn nieuwe vrouw en uw vader had een drankprobleem. U ging nooit werken in Nederland en overleefde dankzij uw vader. Omwille van de problemen bij jullie thuis trok u naar de broer van uw vader in Duitsland waar u op uw achttiende te horen kreeg dat u het land moest verlaten. In 1998 werd u gerepatrieerd naar Marokko, waarop u opnieuw naar Nederland reisde. In 1999, 2000, 2002 en 2003 werd u vanwege uw illegaal verblijf in Nederland telkens opnieuw gerepatrieerd naar Marokko. U keerde echter steeds terug naar Nederland, waar u intussen ook een Turks meisje leerde kennen met wie u een kind kreeg en in 2002 in Marokko huwde. Toen men u in 2003 voor de vijfde maal repatrieerde besloot u in Marokko te blijven totdat uw papieren voor gezinshereniging met uw vrouw en dochter volledig in orde zouden zijn. U leefde destijds in het huis van uw grootmoeder in Baraka Ait Hissa en werkte soms als straatverkoper. Voor de gezinshereniging moest u veel documenten verzamelen en naar verschillende instanties in Marokko gaan, iets waar u moe van werd. In het begin kwamen uw vrouw en dochter u nog bezoeken in Marokko, maar nadien hadden jullie enkel telefonisch contact omdat ze de financiële middelen niet hadden om te komen.

In 2007 werd u gearresteerd door de Marokkaanse autoriteiten omdat u hasjiesj, voor eigen gebruik, op zak had. U zat twee jaar in de cel en werd in 2009 vrijgelaten. Datzelfde jaar werd u een tweede maal opgepakt, dit keer onterecht. U werd beschuldigd van deelgenomen te hebben aan betogingen in al Hoceima en hiervoor eveneens veroordeeld. Twee jaar later, in 2011, werd u opnieuw vrijgelaten. U besloot niet langer in Marokko te blijven en reisde op illegale wijze met de boot naar Malaga, van waaruit u via Frankrijk naar België kwam. Uw broers, M.(...) en F.(...), waren in 2008 immers van Nederland naar België verhuisd, en ook uw moeder leefde hier intussen samen met haar eigen moeder. Vanaf 2011 woonde u steeds zonder verblijfsdocumenten bij uw moeder in België. Tussen 2013 en 2015 kwam u verschillende malen in aanraking met het Belgisch gerecht en werd u onder meer veroordeeld voor illegaal verblijf, het verkopen van drugs, weerspanningheid, diefstal en wapenbezit. U verklaarde telkens de Algerijnse nationaliteit te bezitten en verzoon een valse naam, Z.H.(...). Ook kreeg u verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waaraan u geen gevolg gaf. Uiteindelijk werd u in juni 2015 veroordeeld voor vier jaar cel, een straf die ten einde liep begin november 2019. Hierop werd u meteen overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen in Merksplas, teneinde u van het Belgisch grondgebied te verwijderen. Twee dagen voor uw geplande repatriëring naar Marokko, op 24 december 2019, diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in.

In geval van een terugkeer naar Marokko vreest u op straat te zullen belanden, zonder werk te komen staan en niet behandeld te zullen worden voor uw medische problemen omwille van uw financiële staat.

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van dit verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U maakte melding van medische problemen, met name problemen met uw lever. U verklaart hiervoor behandeld te zijn in Antwerpen en in Brugge, en dat er een scan genomen werd van uw lever (zie vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Documenten aangaande deze medische problemen legde u echter niet voor. Bovendien was u in staat om verklaringen af te leggen, en gaf tijdens het persoonlijk onderhoud op geen enkel moment aan in nood te verkeren. Ook werd u aan het begin van het onderhoud gewezen op het feit dat u steeds om een pauze mocht vragen indien nodig (CGVS p.1), iets waarvan u geen gebruik maakte.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er

ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst bent u al bijna 9 jaar in België zonder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en zonder uw verblijf te legaliseren. U verklaarde immers in 2011 vertrokken te zijn uit Marokko (CGVS p.8-9) en via Spanje en Frankrijk meteen doorgereisd te zijn naar België (zie verklaring DVZ p.13). U diende echter pas op 24 december 2019, twee dagen voor uw voorziene repatriëring naar Marokko, een verzoek om internationale bescherming in (zie administratief dossier). U heeft geen geldige reden voor deze laattijdigheid. Zo verklaarde u hierover dat u schrik had om terug naar Marokko gerepatriëerd te worden. Gevraagd waarom u precies de angst had dat de Belgische autoriteiten u naar Marokko gingen repatriëren, kon u echter geen duidelijk en overtuigend antwoord geven. Zo begon u eerst over de problemen in de Rif, verklaarde u vervolgens dat u pas nieuw was hier en verwees u uiteindelijk naar het feit dat u in de gevangenis zat sinds 2014 (CGVS p.14-15). Op de vraag waarom u dan geen verzoek indiende vóór 2014, dus nog voordat u in de gevangenis terecht kwam, herhaalde u opnieuw dat u schrik had en pas nieuw in België was (CGVS p.15), hetgeen allerm minst overtuigt. Bovendien verklaarde u reeds ziek geworden te zijn in 2013 (CGVS p.9), een element dat u actueel naar voren schuift als reden voor uw verzoek om internationale bescherming. Gelet op het feit dat dit element toen reeds bestond, is het des te opmerkelijk dat u destijds nooit een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend of uw verblijf in België op een andere wijze hebt trachten in orde te brengen. Ook op de vraag waarom u in de gevangenis nooit een verzoek om internationale bescherming indiende, waar u immers naar eigen zeggen steeds behandeling kreeg voor uw ziekte (CGVS p.9) en tenslotte ook alle toegang had tot de nodige informatie over verblijfslegalisatie zoals bijvoorbeeld een asielprocedure, verwijst u opnieuw naar het feit dat u destijds schrik had alsook een andere naam opgegeven had (CGVS p.15). Dat u van uw tijd in de gevangenis nooit gebruik heeft gemaakt om één en ander uit te klaren betreffende een mogelijkheid tot legaal verblijf in België, wijst erop dat u geen nood heeft aan internationale bescherming heeft en uw verzoek ongegrond is. Daarenboven werd u begin november 2019 van de gevangenis rechtstreeks overgebracht naar een gesloten centrum voor illegalen met het oog op verwijdering uit België (zie beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, bijlage 39BIS), en ondernam u hier evenmin onmiddellijk stappen om uw nood aan bescherming duidelijk te maken. Het was pas op 24 december 2019, twee dagen voor uw geplande repatriëring naar Marokko, dat u plots een verzoek om internationale bescherming indiende (zie beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, bijlage 39BIS), hetgeen onvermijdelijk de indruk wekt dat u de asielprocedure louter en alleen gebruikte om deze repatriëring te verhinderen.

Daarnaast haalt u in de eerste plaats socio-economische, medische en familiale redenen aan voor uw verzoek om internationale bescherming. Zo vreest u op straat te zullen belanden, zonder werk te komen staan en niet behandeld te zullen worden voor uw medische problemen (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.4). Ook beweert u dat er geen goede medische behandelingen zijn in Marokko (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5). U staat dit alles echter op geen enkele wijze. U toont immers niet aan dat u bij terugkeer naar Marokko geen onderdak zou kunnen vinden, niet zou kunnen werken en niet behandeld zou kunnen worden voor uw medische problemen. U onderbouwt evenmin uw bewering dat er in Marokko geen goede medische behandelingen zouden zijn. Ook beschikt het CGVS niet over dergelijke aanwijzingen. Bovendien ressorteren socio-economische, medische en familiale motieven niet onder de Geneefse conventie, noch wijzen zij op een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet. Het CGVS wil er in dit verband tevens op wijzen dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen, maar dat u desgevallend gebruik te maken van de hiervoor geëigende procedures. De verklaring dat u geen familie meer heeft in Marokko en daar helemaal alleen zou zijn (CGVS p.14) blijkt overigens niet correct. Zo gaf u immers zelf aan nog één tante en één nonkel in Marokko te hebben, waarbij uw oom als autohandelaar regelmatig heen en weer naar Spanje reist (CGVS p.12). Bovendien kan worden vermoed dat uw familieleden die in België wonen en u hier naar eigen zeggen steunen (CGVS p.14), u in geval van eventuele financiële noden in Marokko eveneens kunnen bijstaan.

Waar u nog op zeer vage en algemene wijze verklaarde dat er in Marokko veel onterechte dingen worden gedaan (CGVS p.14), alsook vermeldde dat u zelf in het verleden ten onrechte in de gevangenis zou hebben gezeten in Marokko (CGVS p.8), wenst het CGVS er nog op te wijzen dat ook dit niet meer dan blote beweringen zijn. U beschikt immers over geen enkel bewijs van deze veroordeling noch van de marteling die u destijds zou ondergaan hebben (CGVS p.9), en gelet op het feit dat uw onterechte

opsluiting en mishandeling zich reeds afspeelde in 2009 (CGVS p.8), is het des te opmerkelijker dat u nooit eerder een verzoek om internationale bescherming indiende ten overstaan van de Belgische autoriteiten. Nochtans had u in het verleden meermaals de kans om uw vrees ten aanzien van Marokko te verduidelijken. Zo werd u in 2013, 2014 en 2015 meermaals door de politie van Antwerpen aangetroffen zonder de nodige papieren. U verwees niet naar een vrees ten aanzien van uw thuisland, Marokko, maar opteerde er integendeel steeds voor om een valse identiteit en nationaliteit op te geven (H.Z.(...), °24/08/1978, Algerije). U verklaarde destijds eveneens geen familieleden te hebben in België en trachtte de Belgische autoriteiten met andere woorden doelbewust te misleiden, hetgeen uw actuele aangehaalde vrees ten aanzien van Marokko en nood aan internationale bescherming ernstig ondermijnt.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

U legde geen documenten neer die tot een andersluidende appreciatie zouden kunnen leiden. De medische documenten waarover u tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS verklaarde ze nog te zullen voorleggen, werden tot op heden nog niet ontvangen. Hoe dan ook kunnen deze documenten, die louter meer duiding geven omtrent uw medische toestand, de beoordeling door het CGVS niet wijzigen. Indien u beroep wenst te doen op medische regularisatie dient u zich te wenden tot de daarvoor geijkte procedure.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat er zich in uw administratief dossier een kopie bevindt van een laissez-passer uitgereikt door het Consulaat Generaal van het Koninkrijk Marokko te Antwerpen. Dit document heeft betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan en vermag bijgevolg niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker gaat niet akkoord met de bestreden beslissing en meent dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven.

Verzoeker bevestigt dat hij bij zijn aankomst in België in 2011 geen asielaanvraag heeft ingediend. Onder verwijzing naar artikel 10, §1 van de herschikte Procedurerichtlijn stelt verzoeker dat een laattijdige asielaanvraag geen argument kan vormen om de aanvraag te verwerpen en/of de geloofwaardigheid van zijn vrees in twijfel te trekken. Hij wijst erop dat ook de UNHCR dit standpunt inneemt.

Verzoeker voert aan dat uit zijn asielrelaas duidelijk naar boven komt dat hij Marokko ontvluchtte omwille van het feit dat hij zware discriminatie ondervond en dit omwille van het feit dat hij Berber was. Hij stelt dat de reden waarom hij niet onmiddellijk een asielaanvraag indiende, volledig te wijten is aan het feit dat hij niet op de hoogte was van de geijkte procedure en dat hij bovendien angst had dat België hem zou repatriëren naar Marokko.

Verzoeker wijst erop dat hij in zijn asielrelaas te kennen heeft gegeven dat het in Marokko onveilig is voor Berbers en dat hij regelmatig deelneemt aan protesten tegen het Marokkaans regime. Hiervoor heeft hij al in de gevangenis gezeten, zo stelt verzoeker.

Verzoeker houdt voor dat hij dan ook omwille van zijn origine systematisch gediscrimineerd zou worden waardoor hij genoodzaakt zal zijn om in extreme armoede te leven. Hij herhaalt dat hij stevast achter

gesteld wordt ten aanzien van Arabieren en hij hierdoor onmogelijk in zijn levensonderhoud kan voorzien.

Hierbij komt nog, zo vervolgt verzoeker, dat hij een relatie heeft aangeknoopt met een Belgische vrouw dewelke niet aanvaard wordt door zijn familie. Hij stelt serieuze bedreigingen gekregen te hebben van zijn familie.

Verzoeker werpt op dat hij bij een eventuele terugkeer niet kan rekenen op familie en vrienden en hij, gelet op zijn origine, gedwongen zal worden om op straat te leven hetgeen evident een toestand is van extreme armoede.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming betwist verzoeker dat Marokko een veilig land voor hem zou zijn. Hij verwijst hiervoor naar een rapport van 2016 van Congres *Mondial Amazigh* waarin de algemene situatie van Berbers in Marokko wordt aangekaart.

In hoofddorde vraagt verzoeker hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS teneinde bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen.

Beoordeling

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) verzoeker laattijdig een verzoek om internationale bescherming indient, (ii) hij in de eerste plaats socio-economische, medische en familiale redenen aanhaalt, en (iii) de bewering als zou verzoeker ten onrechte in de gevangenis zou hebben gezeten, niet meer dan een blote bewering is.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 januari 2020, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te

werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming de ernst van zijn verzoek aantast. Het gegeven dat verzoeker heeft nagelaten eerder internationale bescherming te vragen, terwijl hij reeds sinds 2011 in België was, is een manifeste indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. De nalatigheid van verzoeker dienaangaande ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees voor vervolging.

Het verweer in het verzoekschrift dat hij niet onmiddellijk een asielaanvraag indiende omdat hij niet op de hoogte was van de asielprocedures, neemt de Raad niet aan. Immers, zo zijn beweerde vrees op enige waarheid zou berusten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker zich tevens zou hebben geïnformeerd aangaande de wijze waarop hij internationale bescherming kon verkrijgen tegen de vrees die hij beweert te koesteren ten aanzien van zijn land van herkomst. Te meer verzoeker, toen hij in de gevangenis zat, ook alle toegang had tot de nodige informatie over verblijfslegalisatie zoals bijvoorbeeld een asielprocedure. Zijn argumentatie niet eerder bescherming te hebben gevraagd uit angst naar Marokko te worden gerepatriëerd, kan evenmin als afdoende verschooning worden aanvaard. De

behandeling van een asielaanvraag geschiedt immers in vertrouwen en “angst” kan geen reden zijn om geen bescherming te verzoeken indien men werkelijk nood heeft aan bescherming. Voorgaande overwegingen klemmen des te meer daar deze redenen verzoeker er niet van hebben weerhouden om bijna negen jaar later alsnog een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Uit verzoekers gedrag blijkt dat verzoeker met de door hem ingestelde procedure niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België wenste te bekomen, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker opwerpt dat een laattijdige asielaanvraag geen argument kan vormen om de aanvraag te verwerpen, gaat verzoeker er volledig aan voorbij dat dit niet het enige motief is op basis waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te koesteren of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet te lopen. Er wordt immers tevens vastgesteld dat verzoeker problemen aanvoert die geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en evenmin als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan beschouwd worden én dat verzoeker op geen enkele wijze aantoonde dat hem onrecht werd aangedaan door de Marokkaanse overheid.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij Marokko ontvluchtte omdat hij zware discriminatie ondervond gelet op zijn Berberse afkomst. De Raad stelt echter vast dat verzoeker nooit eerder enige vorm van discriminatie omwille van zijn afkomst ten berde heeft gebracht. Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker onder meer het volgende: *“Door de financiële en economische crisis in Marokko kon ik er niet werken. Ik leefde daar in moeilijke omstandigheden, omdat ik ver van mijn familie en mijn enige dochter was. Ik heb daar ook vier jaar in de gevangenis doorgebracht. Na mijn vrijlating besloot ik om terug te komen naar Europa, België, om dicht bij mijn dochter te zijn en mijn familie. Ik kon in Marokko niet overleven, omdat ik daar helemaal alleen was. Ik kon op niemands steun rekenen. Ik heb enorm afgezien. Na mijn aankomst in België werd ik zwaar ziek. Ik heb leveraandoeningen en een zeer hoge cholesterol, ik word hiervoor behandeld. In het gesloten centrum hebben ze een medisch dossier over mijn toestand. In Marokko heb ik geen middelen om mij te laten behandelen. Er bestaan geen goede behandelingen in Marokko. In Marokko is er geen werk, zonder werk kan men daar niet overleven. Daarom wil ik hier blijven, gelieve mijn niet terug te sturen naar Marokko.”* (adm.doss., stuk 8, CGVS vragenlijst, punt 3.5). Tevens verklaarde verzoeker naast de door hem aangehaald problemen geen problemen te hebben gekend noch met de autoriteiten noch met medeburgers in Marokko (*ibid.*, punt 3.7). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker het volgende: *“Wat ik vrees: met deze ziekte, ik heb nu deze ziekte, dat is 1. Ten tweede: ik heb geen familie daar, mijn familie is hier, mijn familie steunt mij hier, daar heb ik niemand meer, hoe kan ik daar leven, mijn dochter is hier. En in Marokko als Rif, met de bevolking daar... Hoe kan ik naar een dokter gaan. Alleen maar voor mijn pillen voor de cholesterol. Er zijn daar geen dokters. En als ik mij moet laten onderzoeken, om naar de kliniek te gaan, met wat ga ik gaan, die financiële middelen heb ik niet.*

Is er nog iets anders dat u vreest ten aanzien van Marokko?

In Marokko worden er veel onterechte dingen gedaan. Daar worden veel onterecht dingen gedaan.” (adm.doss., stuk 6, notities persoonlijk onderhoud 23 januari 2020, p. 14).

Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Ook waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt bedreigingen te hebben gekregen omdat hij een relatie met een Belgische vrouw heeft aangeknoopt, komt hij niet verder dan loutere verklaringen *post-factum*. Nergens bij de Dienst Vreemdelingenzaken en/of op het Commissariaat-generaal heeft verzoeker hier enige melding van gemaakt.

Dat verzoeker na confrontatie met een negatieve beslissing plots komt aandraven met nieuwe vluchtmotieven acht de Raad allerm minst ernstig noch geloofwaardig.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gemotiveerd dat de problemen door verzoeker aangevoerd van louter socio-economische, medische en familiale aard zijn die niet onder de Vluchtelingenconventie vallen noch op een reëel risico op ernstige schade wijzen. Verder blijkt uit niets noch toont verzoeker aan dat hij, om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie, in Marokko geen toegang zou hebben tot en gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg aldaar. Voor een

beoordeling van zijn medische problemen dient verzoeker een beroep te doen op de daarvoor voorziene procedure.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat Marokko onveilig is voor Berbers, hij regelmatig deelneemt aan protesten tegen het Marokkaans regime en hij hiervoor al in de gevangenis heeft gezeten, kan verwezen worden naar de in de bestreden beslissing aangaande motivering:

"Waar u nog op zeer vage en algemene wijze verklaarde dat er in Marokko veel onterechte dingen worden gedaan (CGVS p.14), alsook vermeldde dat u zelf in het verleden ten onrechte in de gevangenis zou hebben gezeten in Marokko (CGVS p.8), wenst het CGVS er nog op te wijzen dat ook dit niet meer dan blote beweringen zijn. U beschikt immers over geen enkel bewijs van deze veroordeling noch van de marteling die u destijds zou ondergaan hebben (CGVS p.9), en gelet op het feit dat uw onterechte opsluiting en mishandeling zich reeds afspeelde in 2009 (CGVS p.8), is het des te opmerkelijker dat u nooit eerder een verzoek om internationale bescherming indiende ten overstaan van de Belgische autoriteiten. Nochtans had u in het verleden meermaals de kans om uw vrees ten aanzien van Marokko te verduidelijken. Zo werd u in 2013, 2014 en 2015 meermaals door de politie van Antwerpen aangetroffen zonder de nodige papieren. U verwees niet naar een vrees ten aanzien van uw thuisland, Marokko, maar opteerde er integendeel steeds voor om een valse identiteit en nationaliteit op te geven (H.Z.(...), °24/08/1978, Algerije). U verklaarde destijds eveneens geen familieleden te hebben in België en trachtte de Belgische autoriteiten met andere woorden doelbewust te misleiden, hetgeen uw actuele aangehaalde vrees ten aanzien van Marokko en nood aan internationale bescherming ernstig ondermijnt."

Met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen brengt verzoeker geen dwingende argumenten noch concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie betreffende Amazighen (Berbers) in Marokko wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoeker toont dit niet *in concreto* aan. De algemene situatie in Marokko is niet van aard is om te besluiten dat elke Berber een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet met andere woorden steeds *in concreto*, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Verzoeker blijft hier, gelet op hoger gedane overwegingen, duidelijk in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Marokko zou

hebben gekend of zal kennen. In de mate verzoeker voorhoudt omwille van zijn Berberse afkomst gediscrimineerd te worden en hij hiertoe verwijst naar een rapport van 2016 van Congres *Mondial Amazigh*, kan verwezen worden naar hoger gedane overwegingen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

W. MULS